

טקס יום הזיכרון לשואה ולגבורה 2010 – בית ספר אורט

“רוצה אני לבקשכם שלא תשכחו את המתים. רוצה אני להתחנן לפניכם ולבקשכם בכל לשון של בקשה שתנקמו את נקמתנו, שתיקחו נקם באותם הפושעים שידם האכזרית הוציאה אותנו מן החיים.

רוצה אני שתקימו יד לנו – מצבה שתגיע עד השמים. ציון שיראה אותו העולם כולו – פסל לא משיש ולא מאבן, אלא ממעשים טובים, כי מאמינה אני באמונה שלמה, שרק מצבה כזאת עשויה להבטיח לכם ולילדכם עתיד טוב יותר ואז לא ישוב אותו רשע שהשתלט על העולם והפך את החיים לגיהנום.”

מלים אלה כתבה דוניה רוזן ז"ל, אוד מוצל מתופת הנאצים, שחיה בגטו ונאסרה על ידי הגסטאפו. חייה ניצלו על ידי אישה אוקראינית שהסתירה אותה תוך סיכון חייה. בשנת 1948 עלתה דוניה לישראל וכעבור מספר שנים החלה לעבוד ביד ושם, תחילה בפנקסי הקהילות, ואחר כך כמנהלת המחלקה לחסידי אומות העולם.

במדינת ישראל וברחבי העולם ניצולי השואה פורשים את אט מארץ החיים. מספרם מתמעט מיום ליום. ובאותו הזמן, עדיין חיים, על אדמת גרמניה, באירופה ובמקומות אחרים בעולם, אלה שעסקו במלאכה הבזויה ביותר עלי אדמות – רצח עם. בקשה לנו לאומות העולם: אנא עשו הכול כדי למצות עימם את הדין. אין זו נקמה בעינינו. זו שעת חינוך. זו שעת חסד לדור הצעיר בכל מקום. שיזכור, שלא ישכח, שידע את מה שקרה ושלעולם, אבל לעולם, לא ישכח.

לפני שנים אחדות יצאה משלחת של קציני צה"ל לסיור באתרי ההשמדה באירופה. בביקורה באושוויץ ערכה המשלחת טקס קצר, ובמהלכו חלף ממעל מטס הצדעה של טייסינו. מסר נשלח מן המטס למשתתפי הטקס, לאמור: "אנו, טייסי חיל האוויר הישראלי, בשמי מחנה הזוועות, קמנו מאפר מיליוני הקורבנות, נושאים את זעקתם האילמת, מצדיעים לגבורתם ומבטיחים להיות מגן לעם היהודי ולארצו - ישראל".

נס תקומתה של מדינת ישראל נגלה שם באותה שעה צלול ובהיר מאי-פעם. לו יכלו הנספים לפקוח לרגע את עיניהם ולראות זאת, היה מבטם נדהם ונרעש כלא מאמין.

אם יש קול קולקטיבי למיליוני היהודים, הקול הזה קורא לנו להביט קדימה. להיות את אשר יכלו הקורבנות להיות ולא היו. ליצור מחדש את אשר אבד לנו בהכחדתם. הרי יצירתם של יהודי אירופה ותרומתם לתרבות, למדע, לכלכלה הייתה כה גדולה, ללא יחס לגודלו של העם היהודי. עם מבורך ברופאים, סופרים, מדענים ואמנים. עם מבורך באישים שפיארו את התרבות האנושית ותרמו לעולם כולו.

היום, ששים וחמש שנים, לאחר שהמאכלת הנאצית הוכרעה, מוסיפים להישמע האיומים בהשמדת מדינת היהודים. כל זאת בצילו של פיתוח נשק להשמדה המונית על ידי אירן. כדי למנוע שואה נוספת חובתנו לחנך את ילדינו, לכבד חיי אדם. ולקיים יחסי עמים בדרכי שלום.

ביום המיוחד הזה, כאן בקריית ביאליק, נעלה על נס את ניצולי השואה שקוממו את חייהם וביתם במדינת ישראל. אלה אשר נותרו מהם, והם לדאבונו כבר מעטים מאוד, ראויים שמדינת ישראל תישאם על כפיה. נזכור - ולא נשכח, כי חובה קדושה היא לכולנו.

נזכור, נזכיר, וניזכר, כי בזיכרון תהא תקומתנו, ובבניין העתיד, הביטחון והשלום של מדינת ישראל – תימצא תקוותנו ונחמתנו.